

Mál nr. 243/2024

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti vátryggingar: Slysátrygging ökumanns og eiganda.

Skráningarnúmer ökutækis (A)

Orsakatengsl. Tilkynningarfrestur.

Gögn.

1. Málskot móttakið 27. júní 2024, ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V, dags. 15. júlí 2024.
3. Viðbótarathugasemdir M, dags. 25. júlí 2024.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 16. mars 2022 var ekið aftan á bifreið M í kjölfar þess að hún skipti um akrein í veg fyrir stærri bifreið sem kom á töluverðum hraða og ók aftan á bifreið M. Við áreksturinn hlaut M hnykk á bakið og kenndi m.a. til í hálsi og brjóstbaki og leitaði samdægurs til læknis. Líkamstjónið var tilkynnt til V þann 18. júní 2023. Hefur V hafnað bótaskyldu með vísan til þess að engin samfella væri í sjúkraskrá M vegna slyssins og þess að tjónstilkynning hafi ekki borist V innan tilkynningarfrests samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Getur M með engu unað við framangreinda niðurstöðu V. Hvað tilkynningarfrest varðar bendir M á að hvorki í ákvæðinu sjálfu, né í athugasemdum er fylgdu frumvarpi því er varð að lögum nr. 30/2004, kemur fram að ársfresturinn hefjist við vátryggingaratburð líkt og V byggir höfnun sína á. Þvert á móti sé skýrt tekið fram í ákvæðinu að ársfresturinn byrji að líða á þeim tímapunkti er vátryggður fékk vitneskju um þau atvik sem bótakrafa hans er reist á. M hafi gert ráð fyrir að einkenni hennar vegna slyssins myndu lagast með tímanum og gat því ekki vitað strax á slysdegi hvort afleiðingar slyssins myndu hafa einhverjar varanlegar afleiðingar í för með sér eða ekki. Í hennar tilviki var það ekki ljóst fyrir en u.þ.b. 13-14 mánuðum síðar, en þá leitaði M aftur til læknis vegna slyssins. Hvað samfelli í sjúkraskrá varðar þá bendir M á að hún fékk almennar ráðleggingar varðandi svokallaðan „whiplash“ áverka sem lækni taldi að hún hefði hlotið af árekstrinum. Tjáði lækni henni það að algengast væri að áverkar sem þessir gengju til baka með tímanum. Leitaði M almennt lítið til læknis á tímabilinu frá 16. mars 2022 til 1. júní 2023 og taldi í raun ekki tilefni til að ræða bakverkina er hún leitaði lækni aðstoðar á tímabilinu vegna flensu og ofnæmisútbrota. Voru bakverkirnir mismunandi eftir dögum/vikum og vænti hún þess að ná fullum bata á þeim tíma. Um miðjan maí 2023 fór M að gera sér grein fyrir því að líkamstjónið myndi að öllum líkindum hafa í för með sér varanlegt heilsutjón fyrir hana og leitaði í kjölfarið til læknis þann 1. júní 2023. Því sé ekki vafi fyrir hendi hvað varðar orsakatengsl á milli þeirra áverka sem hún lýsti í lækniheimsókninni þann 1. júní 2023 og umrædds umferðarslyss.

V telur að ekki hafi verið sýnt fram á að M hafi orðið fyrir líkamstjóni í umferðaróhappinu þann 16. mars 2022. M hafi ekki leitað til læknis eftir slysdag fyrir en um 14 og hálfum mánuði síðar og kvartað undan sambærilegum einkennum og hún hafði áður gert og var greind með vöðvabólgu. Á þessu tímabili sem liðu á milli lækniheimsóknna vegna slyssins leitaði M í fjölmörg skipti til lækna án þess að minnast einu orði á að hún væri að glíma við eftirstöðvar einkenna vegna umferðarslyssins 16. mars 2022. Þá telur V einnig að tjónstilkynning hafi ekki borist innan tilkynningarfrests.

Í viðbótarathugasemdum sínum hafnar M röksemdum V og vísar til þess að í sjúkrasögu M kemur fram að um var að ræða fáar heimsóknir til lækna á umræddu tímabili og voru þær aðallega vegna flensu og útbrota. Önnur skráð samskipti í sjúkraskrá eru rafræn samskipti vegna beiðna um endurnýjun lyfja sem M tekur að staðaldri, krabbameinsskimun og heimsókn til sérfræðings.

Álit.

Ágreiningur þessa máls hverfist um það annars vegar við hvaða tímamark miða ætti upphaf frests samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 og hins vegar hvort líkamleg einkenni M megi rekja til árekstursins þann 16. mars 2022. Samkvæmt fyrrgreindri 1. mgr. 124. gr. glatar sá sem rétt á til bóta samkvæmt slysátryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til viðkomandi vátryggingafélags innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á eða því hefur ekki borist tilkynning um vátryggingaratburð með öðrum hætti. Af fordæmum Hæstaréttar má ráða að upphaf þessa frests miðast ekki sjálfkrafa við tiltekna atburði, svo sem þegar tjónþoli undirgengst aðgerð, eða

við stöðugleikapunkt, heldur þurfi að horfa til þess hvenær sá, sem orðið hefur fyrir tjóni, hafi raunverulega gert sér grein fyrir að það hefði varanlegar afleiðingar fyrir hann sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 10/2015. Líkamstjón það sem hér um ræðir varð þann 16. mars 2022 og var það tilkynnt til V þann 18. júní 2023, rúmlega 14 mánuðum eftir tjónsatvikið. Ekkert í gögnum málsins bendir til þess að M hafi vitað eða mátt vita eingöngu 2-3 mánuðum eftir áreksturinn, um atvik sem krafa hennar er reist á þ.e. að áverkar þeir sem hún rekur til slyssins myndu ekki ganga til baka með tímanum. Verður því að miða við að umræddur tilkynningarfrestur hafi ekki verið liðinn þegar M tilkynnti V um líkamstjón sitt rétt rúmlega 14 mánuðum eftir umræddan tjónsatburð.

Víkur þá að þeim ágreiningi hvort líkamleg einkenni M megi rekja til árekstursins þann 16. mars 2022. Samkvæmt almennum sönnunarreglum ber M ber sönnunarbyrði um að hún hafi hlotið líkamstjón í árekstrinum. Af ljósmyndum af bifreið M má ráða að nokkuð munatjón hafi orðið við áreksturinn. Fyrir liggur að M leitaði til læknis á heilsugæslu á slysdegi og kvartaði undan stífleika í hálsi og verkjum niður í handleggi. Greining læknisins var að M hafi hlotið „whiplash“ áverka í árekstrinum og fékk hún almennar ráðleggingar m.a. um sjúkraþjálfun ef hún yrði ekki betri eftir 2-3 vikur. M leitaði næst til læknis þann 1. júní 2023 og kvartaði undan verkjum aftan í hálsi og í brjóstbaki með leiðni út í vinstri handlegg. Greining læknis var vöðvabólga og fékk hún ávísuð lyf og tilvísun til sjúkraþjálfara. Ekki liggur fyrir hvort M hafi leitað til sjúkraþjálfara í kjölfar tilvísunarinnar auk þess í málinu liggja ekki fyrir nein gögn líkt og læknisvottorð eða álits- eða matsgerð hæfra og óvillhallra aðila, sem staðfesta að varanlegt líkamstjón hafi hlotist í árekstrinum þann 16. mars 2022. Þá liggja eingöngu fyrir upplýsingar um fyrra heilsufar M aftur til ársins 2019. M ber hallan af sönnunarskorti um að líkamstjón hennar megi rekja til árekstursins þar sem meginreglur um sönnun í skaðabóta- og vátryggingarétti gera ráð fyrir því að tjónpoli verði að sýna fram á tjón sitt og leggja fram fullnægjandi gögn því til sönnunar. Að virtum þeim gögnum sem liggja fyrir í málinu hefur ekki verið sýnt fram á að orsakatengsl séu milli einkenna M í dag og árekstursins þann 16. mars 2022.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum fyrir líkamstjón úr slysaftryggingu ökumanns og eiganda bifreiðarinnar A hjá V.

Reykjavík, 22. ágúst 2024.
rafræn undirskrift

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir